Р Е Ш Е Н И Е
№ 6574

гр. София, 30.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 18.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова
ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Ст.Димитров, като разгледа дело номер **6238** по описа за **2013** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на директор на Агенция за държавна финансова инспекция (АДФИ), срещу решение от 23.05.2013 г. по н а х дело № 9501/ 2012 г. по описа на СРС, НО, 122 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 11010185/ 02.05.2012 г., издадено от Директор на АДФИ, с което на Е. И. Х., в качеството му на управител на Фонд "Научни изследвания" за нарушение на чл. 34, ал. 5 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки на основание чл. 65 от НВМОП вр. чл. 32, ал. 1 ЗАНН е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е постановено в противоречие с материалния закон и необосновано. Твърди неправилност на приложението на чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, тъй като институтът на давността, включително и на абсолютната давност, уреден в НК бил неприложим в административнонаказателния процес. Искането до АССГ е за отмяната му и за потвърждаване на отмененото с него НП.

В съдебно заседание касаторът и ответникът не ангажират становище. Съображения за неоснователност на жалбата са развити във възражение на адв. Ц. и И. от 18.06.2013 г.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира, че касационната жалба е неоснователна, а решението на първата инстанция правилно и законосъобразно.
От фактическа страна:
АУАН № 11010185 от 09.02.2012 г. на държавен финансов инспектор съдържа следните фактически установявания: на 01.03.2010 г. управителят на Фонд „Научни изследвания", [населено място], представляван от проф. дфн А. Г., не е изпратил информация до АОП за сключения на 23.12.2009 г. договор с предмет „Надграждане на специализиран софтуер за управление на проектите, финансирани от Фонд „Научни изследвания" през 2009 г. по реда на чл. 2 НВМОП. Въз основа на АУАН е издадено НП № 11010185/ 02.05.2012 г.
При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че е изтекла предвидената от закона абсолютната давност за реализиране на административнонаказателната отговорност за процесното нарушение и е изложил съображения в тази посока съгласно препращащата разпоредба на чл.11 от ЗАНН към уредбата в НК.
Касационната жалба е неоснователна.
Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастието, приготовлението и опита се прилагат нормите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрично норми, уреждащи въпросите на погасителната давност, субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, съгласно който наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години в случаите извън хипотезата по т. 1, 2, 3 и 4 на същия текст. Текстът на чл. 81, ал. 2 от НК постановява, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. След извършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. На основание чл. 81, ал.3 от НК независимо от спирането и прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора двугодишния срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Следователно, срокът на така определената в субсидиарно приложимия процесуален закон давност (приложимата към извършването на нарушението редакция преди изм. с ДВ бр. 26 /2010г. на НК) е три години. Предвид датата на извършване на административното нарушение, а това е посоченият в АУАН и НП срок 01.03.2010 г. срокът на абсолютната погасителна давност за преследването му съобразно посочените правила, е изтекъл на 01.03.2013г., поради което е налице основание за прекратяване на административнонаказателното производство.
Не се споделя от касационната инстанция оплакването на касатора, че субсидиарното приложение на НК е изключено от специална разпоредба на чл.34 от ЗАНН. Наличието на специалната норма на чл. 34 от ЗАНН, уреждаща случаите, в които административно-наказателно производство не би следвало да се образува, а образуваното такова да се прекрати, не изключва прилагането в общия случай на срока на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК. Наред с това и приложимият за случая специален материален закон, в частност чл.127, ал.1, предл.2 от ЗОП не изключва приложението на общия ред по ЗАНН за установяване на нарушенията, съответно издаване и обжалване НП, по аргумент от чл.127, ал.3 от ЗОП. Не е налице конкуренция между сроковете, предвидени в чл. 127, ал.1 от ЗОП за съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление с тези по глава 9 от НК. Касае се

до различни по своята природа и правни последици законови срокове – преклузивни, съответно давностни. В случая е изтекъл давностният срок, приложим съобразно препращането от ЗАНН към НК.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.05.2013 г. по н а х дело № 9501/ 2012 г. по описа на СРС, НО, 122 състав.
Решението не може да се обжалва.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: